

ZAZIVANJE

U ime Živadina,
i Milojice,
i narednika Radovana...

Amin.

Preteklim bogovima
ne ostaje nego psovka.

Rujna se razglasi
nad tamnom belinom knjige.

Ispračajne kapi
s musavog obraza i dlana
ispare njom
u kletvu,
u krik.

I korovito klija
niz zaronjenih rovova krivine
s mirisom bosioaka
i kiseljaka.

Za po s tri prsta unakrst
o pogrdu i pomenutu majku da se slome
crni nasrtaji plavičastih vojnika.

PETNAESTA

Pomeni me.

Ovo je zeman
široko ispisan niz kukasta lica.

Pomeni me.

Pena
na žučkaste zube provrela
od pasjaluka i zlobe.

Pomeni me,

izvorli nevesto,
ti.
ženko strancu vojniku,
po nabujaloj,
stradalničkoj mrznji.

Jer
jednoutrobna nam,
istovečna,
klupčasta,
gadna,
kukove oskrnavljene razlama.

ISCELJENJE

Vraćam se,
ubogo moje,
bez očiju,
usana
i kose,

umorni trovač riba
s ljigavog dna.

Mojom se žuci
jutrom pučina zeleni.

Očima
podnevom zaplavi.

i željom,
i gustim gnevom
svunoć katranjavo
crni se
i giba.

Jer
i u prešlanoj ovoj trulini
dovoljno je života
i mrznje.

miroslav nastasijević zazivanje

Milanu Trkulji, vajar

TMORA

Ponoćni golubovi
svunoć ispredali tišine.

Zasrta ogledala
niz trbuh odsutnog mrtvaca
caklila gladnom dubinom.

Starice
u crne zavijale se čutnje
mimogred
omraženoj cokuli
za pokoj.

Ponoćni golubovi
u okrilju koščatog bresta
pred zoru ga raskomadali
još živog.

NADŽNJEVANJE

Smrt žanje mrkle žeteoce
na obronku vreline.

Klas bude plamen
za svetlost umiranja
sažetu u smrtonosni krug.

I sve kao pucanj,
kao bajonet, kao rafal.
I kao mnogo pucnjeva
i mnogo bajoneta i rafala.

Slomljeni kovitlavi srpom
dva po dva, četiri po četiri,
rumeno niz ubledeli kamen
zaklasaju mrenjem.

I ne oklizne noga o sirmen.
Omakne život.
I ne sažije plamen.
Spali mrznja.

Rasklasa.
Opet nabuja.
Kao mnogo pucnjeva
i mnogo bajoneta i rafala.

I opet kovitlac srpa.
I opet dva po dva...

U predvečerje odlaze živi.
Snopovi požnjenih žetelaca
duboko se drhlavom toplinom
utiskuju u kamen.

ŠESNAESTA

Ležati tišini,
moj naredniče.

Bezglasno
u šarenom oglašenju.

Nevidljivo
u obvidici razgranatog dana.

I plici kad
pepelom zaspe se glas
u plaveti iznad otvrdle glave,

i velika,
nevidljiva kugla
livadom kad s kraja na kraj,

i kada vetar
— da li vetar? —
nećujno uzburka nadlanicu trave,

i opet,

dolaze,
bujaju otud,
moj naredniče.

milorad milenković-šum

O HODU MLADIĆA

Jedan mladić sa planine
Ume da hoda po životu:
Spretno oponaša pušenje u vozu
Cvrkul ptice i pesmu slavuja
Pozna kamen na kom sunce
Upijaju guje.
Akrobata on je velik
Na bedrima čobanice
Svoj je ležaj svio
Sa slavlujem već je ukrstio
Glas hod i druge vrline
U noćima duge hladne zime
Bespomoćan leži pred vremenom.

ČEKAM PRIJATELJA

Čekam prijatelja.
U čudnoj nemoći on hoda
S izmišljenim šeširom na glavi
Dok hoda dan se zaplavi
Dok hoda šešir se zaglavi
U vrata
Nikako da stigne taj prijatelj naš.
Zaljubljen u dan
Nikako da krene taj prijatelj znan
Noge su mu srasle sa prljavim suncem
I sa strahom irena
Još uvek on stoji
Bespomoćno vezan kao ogromni čvor.

DRVO

Maglom savladano drvo
Spava
Sa bezbroj čvorova na licu
Jeseni se iskrada.
Glava je naša u korenu.

Drvo pokriveno mašinama
I prašinom
Ulepljeno spermom pasa
Kao lava
Može da se probudi iznenada.
Eto našeg spasa.

Peračice
Pred gomilom veša
Nežni akord grla
Kao mali slap:
Kecelje bele
Učenice
Sestre i sestrice
Lekarice
Mlekarice
Života ljubljene
Slušaju žice
Nad telom.

Postoji
Muš kar ac
I postoji zub
On vas na sag
I bude nežan
I bude blag.

Davidovi preci
Kao meci u senci
Matine:
Vozimo haljine
Bosonogim božicama
Sa seksi nožicama.

Što nas nisu jačim balinama
Vaspitavale tetke
Da su nas bar životu bacile
Kao najfinije letke.

Puni izuma
U priče najlepše menjamo
Sopsvene kože
I vešamo ih
S dugogodišnjom garancijom
O servise za pranje.

NADIGRAVANJE

Opsenar
s vašara na vašar.

Baš kao ralnik
iz rova u rov.

Crvenkasti metal
živome obrubi rub.

Zamukla
opet zataje zvona.

Kockice
dve po dve
sliju se niz živi stub.

Kolona.
Marljivost mrava.
Rov.
Trava.
Kolona.

Opsenar,
pred kapijom rođene kuće
od smrti iskockavam ključ.

EPITAF

Oprezno da hode ovuda,
moj naredniče,

Tle nozi,
noga glavi,
plotunom za svaki korak,
da vaskrsne pad.

Jer
kamenom li,
čelikom,
ili krvlju,
trikrat za istu stopu
lepi se ista smrl.

Oprezno da gledaju ovuda,
moj naredniče.

Krajputaš ovaj,
planina na plamenoj međi,
pohodu mrklom na sred puta
u svetlo da izniče spoznanje.

U ime Živadina,
i Milojice,
i narednika Radovana...

Amin.